

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: 5 Pr-921/2023-35

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski radni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Lidiji Repar Habulinec, u pravnoj stvari tužitelja Zorana Kovača, Hrašće Turopoljsko, Nova cesta 5, OIB 14909793003, zastupanog po punomoćniku Enveru Vučetiću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika YOLLY AUTO line d.o.o., Ante Šupuka 10, Šibenik, OIB: 17898328148, zastupanog po punomoćniku Josipu Tomasu, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja nedopuštenosti otkaza, nakon glavne i javne rasprave zaključene dana 17. srpnja 2026. u prisutnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja Envera Vučetića, odvjetnika, zz tuženika Josipa Veštića i punomoćnika tuženika Josipa Tomasa, odvjetnika, dana 8. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da odluke tuženika YOLLY AUTO line d.o.o., Ante Šupuka 10, Šibenik, OIB: 17898328148 o otkazu ugovora o radu radniku Zoranu Kovaču, Hrašće Turopoljsko, Nova Cesta 5, OIB: 14909793003 od 23.5.2023., Očitovanje na zahtjev za zaštitu prava radnika Zorana Kovača, Hrašće Turopoljsko, Nova Cesta 5, OIB: 14909793003 od 20.6.2023. nisu dopuštene i da radni odnos tužitelja nije prestao, te se nalaže tuženiku YOLLY AUTO line d.o.o., Ante Šupuka 10, Šibenik, OIB: 17898328148 da vrati tužitelja na radno mjesto automehaničara, u roku od 15 dana.

II. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

"Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 41.478,67 eura po mjesecima s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom na iznos:

-1.400,00 eura za srpanj 2023. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.8.2023. do isplate,

-1.603,03 eura za kolovoz 2023. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.9.2023. do isplate,

-1.603,03 eura za rujna 2023. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.10.2023. do isplate,

-1.603,03 eura za listopad 2023. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.11.2023. do isplate,

-1.603,03 eura za studeni 2023. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.12.2023. do isplate,
-1.603,03 eura za prosinac 2023. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.1.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za siječanj 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.2.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za veljaču 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.3.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za ožujak 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.4.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za travanj 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.5.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za svibanj 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.6.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za lipanj 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.7.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za srpanj 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.8.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za kolovoz 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.9.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za rujan 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.10.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za listopad 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.11.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za studeni 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.12.2024. do isplate,
-1.603,03 eura za prosinac 2024. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.1.2025. do isplate,
-1.603,03 eura za siječanj 2025. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.2.2025. do isplate,
-1.603,03 eura za veljaču 2025. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.3.2025. do isplate,
-1.603,03 eura za ožujak 2025. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.4.2025. do isplate,
-1.603,03 eura za travanj 2025. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.5.2025. do isplate,
-1.603,03 eura za svibanj 2025. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.6.2025. do isplate,
-1.603,03 eura za lipanj 2025. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.7.2025. do isplate,
-1.603,03 eura za srpanj 2025. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.8.2025. do isplate,
-1.603,03 eura za kolovoz 2025. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.9.2025. do isplate,
-1.603,03 eura za rujan 2025. sa zakonskom zateznom kamatom od 15.10.2025. do isplate, sve u roku 15 dana."

III. Svaka parnična stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je od 27.5.2019. bio zaposlen kod tuženika na poslovnima automehaničara s mjestom rada u zagrebu. Dana 24.5.2023. uručena mu je Odluka o otkazu ugovora o radu od 23.5.2023., protiv koje je 4.6.2023. podnio zahtjev za zaštitu prava koji je tuženik zaprimio 7.6.2023. Dalje navodi da je odluka o otkazu nezakonita, te je u istoj nepotpuno obrazložena činjenica okolnosti iznenadnog pada prodaje i smanjenja prihoda, a koja da je uzrokovala racionalizaciju broja izvršitelja na poslovnima automehaničara. Iz otkaza nije vidljivo kada su takve okolnosti nastupile, tuženik nije postupio sukladno čl.115.st.1. i 2. ZR, niti je navedeno zato je otkaz dan upravo tužitelju, a ne nekom drugom radniku.

2. Stoga konačno preciziranim tužbenim zahtjevom kao podnesku od 11.11.2024. u odnosu na točku 1. tužbenog zahtjeva, te kako je preciziran podneskom od 17.3.2026. u odnosu na točku 2. tužbenog zahtjeva, te na ročištu 17.7.2026., tužitelj predlaže utvrditi nedopuštenima odluke tuženika od 23.5.2023., te od 20.6.2023., te da radni odnos tužitelja kod tuženika nije prestao, te naložiti tuženiku da tužitelja vrati na rad na dotadašnje poslove (točka 1. tužbenog zahtjeva), kao i da sud naloži tuženiku da isplati tužitelju ukupan iznos od 41.4878,67 eura bruto sa zakonskim zateznim kamatama od dospijeca svakog pojedinog iznosa do isplate (točka 2. tužbenog zahtjeva), sve iz naknadu parničnog troška s kamatama od presuđenja do isplate (točka 3. tužbenog zahtjeva).

3. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, ističe prigovor prekluzije na podnošenje tužbe, ističe da tuženik nije bio u obvezi sačiniti plan zbrinjavanja viška radnika sukladno čl.127.st.1. ZR jer se nije radilo o otkazu najmanje dvadeset radnika u smislu te odredbe, a također ističe i da je tuženik u skladu sa čl.115.st.2. ZR vodio računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika, a uz navedene kriterije, tuženik je uzeo u obzir i druge kriterije poput kvalitete rada, uspješnosti u poslu i međuljudske odnose tužitelja. Stoga predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti, uz naknadu parničnog troška.

4. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u zahtjev za zaštitu prava, Odluku o otkazu ugovora o radu (poslovno uvjetovani otkaz) od 23.5.2023., odluku o zabrani pristupa i boravka od 24.5.2023., Očitovanje na zahtjev za zaštitu prava od 20.6.2023., preslike povratnica, saslušani su svjedoci Dalibor Vdović, Lidka Kulić Ujević, izvršen je uvid u obračunski list plaće za 9. mjesec 2022., saslušan je tužitelj, te zakonski zastupnik tuženika Josip Veštić.

5. Sud je dopustio preinake tužbe tužitelja tijekom postupka, iako se tuženik istom protivio, budući je isto ocijenjeno svrsishodnim za konačno rješenje odnosa među strankama, sukladno čl.190.st.3. ZPP-a.

6. Sud nije provodio dokaz financijskim vještačenjem, već je taj dokazni prijedlog odbijen kao neosnovan, obzirom je isti stavljen dana 17.3.2026., odnosno nakon zaključenja prethodnog postupka u ovom predmetu (koji je zaključen na ročištu dana 29. rujna 2025.)

7. Cijeneći rezultate dokaznog postupka u smislu čl.8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja djelomice osnovan, kao u izreci presude.

8. Iz dokumentacije u spisu proizlazi da je tužitelj pobijanu Odluku o otkazu od 23.5.2023. zaprimio dana 24.5.2023., da je protiv iste podnio zahtjev za zaštitu prava 4.6.2023., da je isti tuženik zaprimio 7.6.2023., te se povodom istoga očitovao 20.6.2023., a koje je očitovanje tužitelj zaprimio 23.6.2023. (list 3., 10., 26., 25., 34., 35., te 41 spisa). Kako je tužba podnesena sudu dana 21.6.2023., to je tužitelj u svakom slučaju sudsku zaštitu zatražio u zakonskim rokovima iz čl.133. ZR, pa je prigovor prekluzije istaknut po tuženiku neosnovan u cijelosti. Na navedeno nema utjecaja ni okolnost što je tužitelj tijekom postupka tužbenim zahtjevom obuhvatio i drugostupanjsku odluku tuženika od 20.6.2023., jer ga je naknadno zaprimio, obzirom isto predstavlja samo uređenje već postavljenog tužbenog zahtjeva tužitelja.

9. Među strankama je sporno da li je dopuštena Odluka o otkazu od 25.3.2023., te da li je osnovan zahtjev tužitelja za vraćanjem na rad, te isplatom plaće uslijed otkaza, i to u utuženom iznosu od ukupno 41.478,67 eura s kamatama.

10. Prema odredbi čl.115.st.1. točka 1. ZR, poslodavac može otkazati ugovor o radu uz propisani ili ugovoreni otkazni rok (redoviti otkaz), ako za to ima opravdan razlog, u slučaju ako prestane potreba za obavljanjem određenog posla zbog gospodarskih, tehnoloških ii organizacijskih razloga (poslovno uvjetovani otkaz). Prema st.2. iste odredbe, pri odlučivanju o poslovno uvjetovanom otkazu, poslodavac mora voditi računa o trajanju radnog odnosa, starosti i obvezama uzdržavanja koje terete radnika.

11. Uvidom u Odluku o otkazu ugovora o radu (poslovno uvjetovani otkaz) od 23.5.2023. utvrđeno je da je tuženik tužitelju zaposlenom na radnom mjestu automehaničara otkazao ugovor o radu iz razloga iz čl.115.st.1. alineja 1. Zakona o radu, te da je zbog poremećaja na svjetskom tržištu došlo do iznenadnog pada prodaje i smanjenja prihoda, što je uzrokovalo potrebu racionalizacije broja izvršitelja na poslovima koje radnik obavlja kod poslodavca te prestanka potrebe za radom radnika odnosno otkazivanja ugovora o radu. Navodi se kako ne postoji mogućnost da se ni uz dodatno obrazovanje odnosno osposobljavanje radnik zaposli na nekim drugim poslovima., te da je poslodavac u svrhu odabira među usporednim radnicima vodio računa o trajanju radnog odnosa, starosti, obvezama uzdržavanja kao i invalidnosti, pri čemu su položaji radnika promatrani u ukupnosti socijalnih i materijalnih prilika, ali je od bitnog značaja i način rada s ostalim kolegama i nadređenim osobama, a imala se u vidu i obiteljska i materijalna situacija radnika.

12. Iz iskaza svjedoka Dalibora Vdović u bitnome proizlazi:

- da je bio voditelj centra u vrijeme dok je tužitelj kao automehaničar dobio otkaz,
- da je razlog za otkaz bila konfliktna situacija i toksična atmosfera koju je stvarao tužitelj,
- da tužitelj nije dobio nikakvu pisanu opomenu ili upozorenje zbog ponašanja,
- da je on bio osoba na strani tuženika koja je vršila usporedbu radnika prije otkaza s drugim automehaničarima, te da nije ništa sačinio u pisanom obliku, a da je bilo tada zaposleno pet automehaničara i dva autoelektričara,
- da tužitelj nije bio oženjen, nije imao djece, neki su radili kao on, neki duže od njega,a neki kraće,
- da ne postoji nikakva tablica ili nešto slično gdje bi on vršio usporedbu radnika,

- da je tužitelj bio konfliktna osoba i imao loše rezultate rada i da je zato dobio otkaz,
- da je zbog ponašanja tužitelja došlo do pada produktivnosti i da je zato on dobio otkaz,
- da se išlo na varijantu da se tužitelj proglasi viškom i da dobije otpremninu,
- da evidencija broja prodanih sati po djelatniku u pisanom obliku postoji kod tuženika za svakog djelatnika, da se za svakog djelatnika od sedam i pol sati prisutnosti očekuje šest sati prodanih, što kod tužitelja nije bio slučaj, no da to nije bio razlog za otkaz, već konfliktna situacija s tužiteljem,
- da nije imao uvid u poslovanje tuženika u cjelini već samo za centar u Zagrebu, a da tuženik posluje u pet centara u Hrvatskoj,
- da je još jedan kolega dobio otkaz u Zadru, no ne zna detalje, misli da zbog pokazatelja uspješnosti.

13. Iz iskaza svjedoka Lidke Kulić Ujević u bitnome proizlazi:

- da je ona pisala odluku o otkazu tužitelju po uputi nadređenih, te da ona već 21 godinu radi u pravnoj službi tuženika,
- da su razlog za otkaz tužitelju bili poslovni rezultati tuženika, odnosno pokazatelji poslovanja koji su bili takvi da se vidjelo da budućnost neće biti sjajna,
- da je tužitelj odabranu u Zagrebu da dobije otkaz od ostalih automehaničara, te da je to bila odluka direktora Josipa Vešića u konzultaciji s voditeljima centara,
- da je u Zagrebu osim tužitelja radilo četiri, pet automehaničara, te da tuženik ima četiri centra i to u Dugopolju, Zadru, Rijeci i Zagrebu, te da je u svakom od njih radilo četiri, pet automehaničara,
- da je vršena usporedba automehaničara za sve centre u Hrvatskoj, da se gledala dob, socijalne prilike, obveze uzdržavanja, pa je tako još jedan radnik osim tužitelja dobio otkaz, on je bio u centru u Zadru, te jedan automehaničar u centru u Dugopolju, i to u vrijeme dok je tužitelj dobio otkaz,
- da ona osobno nije vršila usporedbu tih radnika, to je radila kadrovska služba, te postoji u pisanom obliku kod tuženika, da je ona kod pisanja odluke o otkazu imala na uvid samo imena radnika koji su dobili otkaz i njihove podatke, ali da to nije napisala u odluci o otkazu da to ne povuče neku drugu vrstu odgovornosti za nju i pravnu službu,
- da je za tužitelja kao razlog za otkaz uzeta i njegova konfliktna priroda, odnosno ponašanje, no da on nije nikada pisano opomenut,
- da je o otkazu odlučio direktor Josip Vešić,
- da su podaci o radnicima koji su dobili otkaz njoj dostavljeni u jednoj tablici, no nisu bili navedeni podaci o drugim automehaničarima koji nisu dobili otkaz, već samo za one koji trebaju dobiti otkaz,
- da joj nisu dostavljeni podaci u pogledu starosti, staža, obveza uzdržavanja za ostale automehaničare koji nisu dobili otkaz nego samo za one koji su dobili otkaz, tako da ne zna točno s kim je tužitelj konkretno uspoređivan,
- da imena tih radnika njoj nisu dostavljena, da je to vjerojatno uspoređivao sam direktor ili nadležne službe, a kako se došlo do popisa tih radnika kojima treba dati otkaz da nema saznanja,
- da je osoba koja je njoj dala uputu koju vrstu otkaza treba dati tužitelju, bio direktor Josip Vešić,
- da se loše financijsko poslovanje u to vrijeme nije odnosilo samo na centar u Zagrebu, već i na ostale centre u Hrvatskoj, zato su i u drugim centrima radnici dobili otkaz,
- da su podaci o poslovanju tuženika poslovna tajna, i da samo uprava ima uvid u cjelokupno financijsko poslovanje, a voditelj poslovnica u jedan mali segment koji se odnosi na poslovanje te poslovnice,
- da su otkaz dobili automehaničari jer su najveći trošak kad imaju najveće plaće.

14. Iz iskaza tužitelja proizlazi:

- da je kod tuženika imao ugovor o radu za automehaničara, te da je posljednjih 8,9 mjeseci prije otkaza prema dogovoru s voditeljem Daliborom Vdovićem vodio i radionu, a da za to nije dobio nikakvu promjenu ugovora o radu,
- da je prije otkaza radio kod tuženika 4 godine,
- da je bilo njih 5 automehaničara, te da je samo on dobio otkaz, dok su oni došli kod tuženika raditi kasnije od njega,

- da kod tuženika nije došlo do pada prodaje i smanjenja prihoda, čak su dobivali i bonuse kroz plaće,
- da nitko nije rekao da bi netko od automehaničara bio višak, dapače, da je nedostajalo ljudi, te da prije otkaza nije bilo ni situacija da im ne bi bila isplaćena plaća,
- da ne zna da li je netko od strane tuženika uspoređivao njih radnike, te da ne zna zašto je odlučeno da baš on dobije otkaz, možda zato što je tražio da mu se promijeni ugovor jer je radio i poslove voditelja, ne zna točno,
- da je u listopadu 2025. zasnovao radni odnos kod drugog poslodavca.

15. Zakonski zastupnik tuženika Josip Veštić u bitnome je iskazao:

- da je potpisao otkaz tužitelju kao direktor tuženika,
- da je razlog za otkaz tužitelju bio što rezultati poslovanja nisu bili u skladu s planom, te je trebalo reorganizirati poslovanje, situacija je bila dosta loša,
- da je tužitelj radio kao automehaničar, a u jednom razdoblju je bio i poslovođa radionice, te da je te poslove radio na prijedlog voditelja Vdovića, no nije dobio novi ugovor o radu,
- da je kod tuženika u poslovnicu bilo 5 automehaničara, te dva autoelektričara,
- da je samo tužitelj dobio otkaz, ostali su nastavili raditi kod tuženika,
- da je kadrovska služba tuženika vršila usporedbu radnika, uzimala se u obzir dob, materijalno stanje, radni učinak, odnosno rezultati rada, i to da je tužitelj bio konfliktna osoba,
- da nije vidio u pisanom obliku usporedbu tih radnika koju je vršila kadrovska služba, njemu je to samo usmeno rečeno od strane kadrovske službe da je upravo tužitelj utvrđen kao kandidat za otkaz,
- da on nije naknadno utvrđivao odnosno vršio usporedbu radnika, već je odluka donesena temeljem onoga što mu je usmeno rečeno od strane gospođe iz kadrovske službe,
- da nitko od administrativnog i pomoćnog osoblja kojeg je bilo zaposleno kod tuženika u Zagrebu, nije dobio otkaz zbog poremećaja u poslovanju,
- da su vodili računa o obvezama uzdržavanja, starosti i stažu radnika, te da je Lidka Kulić Ujević pravница koja je sačinila tekst odluke o otkazu, a ona je komunicirala s kadrovskom službom,
- da su financijski podaci o poslovanju tuženika poslovna tajna,
- da je tužitelj imao konflikt s voditeljem Vdovićem, pa da ga je isti upravo zato postavio za voditelja centra jer ga je time htio motivirati da bolje funkcionira i promijeni svoje ponašanje,
- da su u vrijeme dok je tužitelj dobio otkaz još dva automehaničara dobila otkaz u drugim centrima tuženika, jedan u Zadru i jedan u Dugopolju iz istih razloga kao i tužitelj, a da je usporedba vršena samo između 5 automehaničara koji su radili u Zagrebu, i to od strane kadrovske službe u Zagrebu, dok s njima nije vršena usporedba i drugih automehaničara koji su radili u drugim centrima tuženika,
- da je za svaki centar vršena posebna usporedba automehaničara unutar tog centra, npr. posebno za Zadar i posebno za Dugopolje,
- da su baš automehaničari dobili otkaz jer su njihovi troškovi plaćanja najveći,
- da su rezultati rada tužitelja bili dosta loši, no ne zna jesu li evidencije o rezultatima rada bile dostavljene kadrovskoj službi prilikom vršenja usporedbe radnika.

16. Dakle, iz provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi kako tuženik nije dokazao da bi razlog za otkaz tužitelju bio pad prihoda i loše poslovanje, obzirom nije dokazao iz kojih je razloga zapravo i samo tužitelj kao automehaničar u centru u Zagrebu dobio otkaz. Naprotiv, iz iskaza svjedoka - Dalibora Vdovića, voditelja centra, te Lidke Kulić Ujević, pravnice, kao i samog zakonskog zastupnika tuženika Josipa Veštića jasno proizlazi da je razlog za otkaz tužitelju bila zapravo njegova konfliktna priroda, kao i navodni loši rezultati rada. Pritom iz iskaza voditelja Dalibora Vdovića jasno proizlazi da je zbog ponašanja tužitelja došlo do pada produktivnosti i da je zato on dobio otkaz, ali da se išlo na varijantu da se tužitelj proglasi viškom i da dobije otpremninu. Iz navedenog je očigledno kako je tužitelju otkaz dan očito zbog skrivljenog ponašanja, ili osobno uvjetovanih razloga, no da je tuženik donio odluku o poslovno

uvjetovanom otkazu, iako za isti nisu bili ispunjeni zakonski razlozi, odnosno nisu postojali razlozi za poslovno uvjetovano otkazivanje na koje je tuženik u pobijanoj odluci poziva. Uz to, u postupku je utvrđeno kako je od pet automehaničara u centru u Zagrebu jedino i samo tužitelj dobio otkaz, dok su svi preostali i dalje ostali u radnom odnosu kod tuženika, pri čemu je utvrđeno da tuženik očito nije vršio usporedbu radnika, niti je cijenio zakonske kriterije dobi, radnog staža i obveza uzdržavanja, obzirom nije dokazao niti koji su to uopće radnici bili s kojima je tuženik navodno vršio usporedbu s tužiteljem. Tako je svjedok Dalibor Vdović iskazao da je upravo on bio osoba koja je vršila usporedbu radnika, odnosno tužitelja s drugim automehaničarima u Zagrebu, do da ništa nije sačinio u pisanom obliku. Suprotno tome, svjedok Lidka Kulić Ujević iskazala je da je vršena usporedba automehaničara za sve centre u Hrvatskoj, da se gledala dob, socijalne prilike, obveze uzdržavanja, pa je tako još jedan radnik osim tužitelja dobio otkaz, on je bio u centru u Zadru, te jedan automehaničar u centru u Dugopolju, i to u vrijeme dok je tužitelj dobio otkaz, no da ona osobno nije vršila usporedbu tih radnika, to je radila kadrovska služba, te da to postoji u pisanom obliku kod tuženika, da su podaci o radnicima koji su dobili otkaz njoj dostavljeni u jednoj tablici, no nisu bili navedeni podaci o drugim automehaničarima koji nisu dobili otkaz, već samo za one koji trebaju dobiti otkaz, odnosno da joj nisu dostavljeni podaci u pogledu starosti, staža, obveza uzdržavanja za ostale automehaničare koji nisu dobili otkaz nego samo za one koji su dobili otkaz, tako da ne zna točno s kim je tužitelj konkretno uspoređivan, da imena tih radnika njoj nisu dostavljena, da je to vjerojatno uspoređivao sam direktor ili nadležne službe, a kako se došlo do popisa tih radnika kojima treba dati otkaz da nema saznanja, a da je direktor Josip Veštić odlučio koju vrstu otkaza treba dobiti upravo tužitelj. Naposljetku, a suprotno navedenim iskazima, zakonski zastupnik Josip Veštić iskazao je da je kadrovska služba tuženika vršila usporedbu radnika, uzimala se u obzir dob, materijalno stanje, radni učinak, odnosno rezultati rada, i to da je tužitelj bio konfliktna osoba, da nije vidio u pisanom obliku usporedbu tih radnika koju je vršila kadrovska služba, njemu je to samo usmeno rečeno od strane kadrovske službe da je upravo tužitelj utvrđen kao kandidat za otkaz, da on nije naknadno utvrđivao odnosno vršio usporedbu radnika, već je odluka donesena temeljem onoga što mu je usmeno rečeno od strane gospođe iz kadrovske službe, da je Lidka Kulić Ujević pravnica koja je sačinila tekst odluke o otkazu komunicirala s kadrovskom službom, da su u vrijeme dok je tužitelj dobio otkaz još dva automehaničara dobila otkaz u drugim centrima tuženika, jedan u Zadru i jedan u Dugopolju iz istih razloga kao i tužitelj, a da je usporedba vršena samo između 5 automehaničara koji su radili u Zagrebu, i to od strane kadrovske službe u Zagrebu, dok s njima nije vršena usporedba i drugih automehaničara koji su radili u drugim centrima tuženika, odnosno da je za svaki centar vršena posebna usporedba automehaničara unutar tog centra, npr. posebno za Zadar i posebno za Dugopolje.

17. Tko je i kako, temeljem čega, te između kojih radnika vršio usporedbu radnika, odnosno automehaničara, da li je to bilo vršeno samo za centar u Zagrebu ili za sve centre u Hrvatskoj, te tko je, temeljem kojih podataka i usporedbom kojih točno radnika i uzimanjem u obzir kojih točno kriterija utvrdio da upravo tužitelj treba dobiti poslovno uvjetovani otkaz, iz razloga koji se navode u pobijanoj odluci, tuženik u ovom postupku nije dokazao, budući su iskazi zakonskog zastupnika te saslušanih svjedoka u tom dijelu konfuzni, neuvjerljivi, te nisu međusobno suglasni. Iz istih zapravo proizlazi da je usporedbu radnika zapravo vršila kadrovska služba, te da su postojali podaci o tome, no tuženik tijekom postupka nije naveo niti predložio dokaze na okolnost koja je to osoba iz kadrovske službe i temeljem kojih podataka

utvrdila da upravo tužitelj ima dobiti poslovno uvjetovani otkaz. Iz navedenog, primjenom pravila o teretu dokazivanja koji je u konkretnom slučaju na tuženiku kao poslodavcu, utvrđeno je da tuženik nije na propisani način proveo zakonsku proceduru usporedbe radnika iz čl.115.st.2. ZR, već je očigledno tužitelju ugovor o radu otkazan iz drugih razloga, a ne onih koji se u pobijanoj odluci navode.

18. Stoga je Odluka o otkazu tuženika utvrđena nedopuštenom, te je utvrđeno da radni odnos tužitelja kod tuženika temeljem iste nije prestao, čime su ispunjeni su uvjeti iz čl.124. st.1. ZR, pa je stoga naloženo tuženiku tužitelja vratiti natrag na posao, kao u izreci presude.

19. U odnosu na naknadu izgubljene plaće koju tužitelj potražuje u ukupnom iznosu od 41.478,67 eura, u iznosima i s kamatama kako je precizirano podneskom od 17.3.2026., valja navesti kako je tuženik takvu visinu potraživanja tužitelja izričito osporio. Tužitelj svoje potraživanje u utuženom iznosu temelji na tvrdnji da je prema obračunskoj listi za 9. mjesec 2022. plaća tužitelja iznosila 12.079,00 kuna, odnosno 1.603.03 eura, te navodi da samo tu listu posjeduje iz razdoblja prije utuženog razdoblja. Stoga mjesečno potražuje taj iznos od otkaza do zasnivanja drugog radnog odnosa (koji je prema vlastitom iskazu zasnovao u listopadu 2025.)

20. Međutim, iako je tužitelj dostavio u spis isključivo obračunsku listu za 9. mjesec 2022. (list 79 spisa) iz koje doista proizlazi da je plaća tužitelja za taj mjesec iznosila 12.079,00 kuna, odnosno 1.603.03 eura, ta lista nije dokaz da je tužitelj takvu istu plaću primao i u mjesecima utuženog perioda, (budući se visina plaće o mjesecima može mijenjati, a ugovor o radu nije dostavljen u spis), pa bi se samo i jedino financijskim vještačenjem mogla utvrditi točna visina plaće za utuženo razdoblje. No, kako tužitelj do zaključenja prethodnog postupka dana 29. rujna 2025. nije predlagao taj dokaz, nego tek naknadno, tj. podneskom od 17. ožujka 2026. dakle, dok je prethodni postupak već zaključen, sud taj dokazni prijedlog i nije mogao uzeti u obzir, pa je isti neosnovan.

21. Stoga, obzirom visina tužbenog zahtjeva u utuženom iznosu od 41.478,67 eura nije dokazana od strane tužitelja, a tuženik je istu osporio, sud je primjenom pravila o teretu dokazivanja, tj. čl.219. i 221.a. ZPP-a, taj dio zahtjeva tužitelja odbio kao neosnovan. Ovo posebice iz razloga jer se ne radi o situaciji kada se visina tužbenog zahtjeva ne bi mogla odrediti, budući se u radnim sporovima visina plaće radnika može utvrditi financijskim vještačenjem iz poslovnih knjiga tužitelja.

22. Stoga je odlučeno kao u izreci presude.

23. Odluka o parničnom trošku temelji se na čl. 154.st.4. ZPP-a, pa kako su stranke djelomično uspjele u parnici u približno jednakim dijelovima, pri čemu je tužitelj dokazao osnov tužbenog zahtjeva, sud je odredio da svaka parnična stranka snosi svoje troškove postupka, kao u izreci presude.

U Zagrebu 8. rujna 2026.

Sudac:

Lidija Repar Habulinec

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe nadležnom Županijskom sudu u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi pismeno, u 4 primjerka, putem ovog suda.

DNA:

1. punomoćniku tužitelja
2. punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088c-cbcc6**

Kontrolni broj: **0c811-df580-62adf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski radni sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.